PSÍ VÍNO

ANNA BLAŽÍČKOVÁ

TRIÁDA

PSÍ VÍNO

PSÍ VÍNO

Anna Blažíčková

Triáda

© Anna Blažíčková, 2010
Photos © Věra Koubová, 2010
ISBN tištěné knihy 978-80-87256-18-3
ISBN verze PDF 978-80-87256-82-4

Matka už měla na sobě navlečeno to, co nazývala chalát. Dva popelavé hadry na podlahu, ještě svítící novotou, v rozích sešité k sobě. Dírou prostrčila hlavu. Jako kněz ornátem.

– Tak jedem, křikl zvenku otec.

Otevřenými dveřmi se z kuchyně dívám přes předsíň do zahrady. A to je prosinec. Zavírat otec neměl čas. I skleněné dveře na schody byly dokořán. Žlutý ubrus pokrytý igelitem, zelené lino, dlaždice a hnědý běhoun s oranžovým vzorem, svah se skalkou proti vchodu. Úlevný pohled. Když se stavěl tenhle dům, chtěla jsem mít kolem cesty zídku, matka prosadila skalku, že je to levnější a snazší. Byl to dobrý nápad. Kolikrát jsem znenadání od stolu přes talíř zvedla oči a zakoukala se, překvapena její blízkostí, na zaschlý, k podzimku včas nevytrhaný plevel a metlice, vyrážející sněhem, na zelené placky mechu nebo růžové a modré trsy skalniček, jaký byl zrovna roční čas. Různé podoby skalky se navzájem překrývají, pletou se mi, ale jedna zůstává mimo ostatní – jasná, přesná, stále táž.

Bylo pozdě večer, za předsíňovými dveřmi tma hustší než obvykle, obloha zatažená, ani hvězdičky. Jen blesky občas z té temnoty vyřízly zřetelný obraz, barvy ostré a zkreslené, s odstíny do modra a fialova: uprostřed skoro odkvetlé skalky stál keřík rudých květů, rudější než ve dne, jediný, co toho roku vyrostl z celého balíčku semen; ohnivý jazyk nebo planoucí srdce, tak nějak divné měl jméno. Keř jako podpálený bleskem. Vytáhlo mě to až ke sklu předsí-

ňových dveří, stála jsem tam tiše jako myš, venku cloumal vítr větvemi a déšť přitloukal trávu k zemi, přes sklo se lily proudy vody, přesto jsem dobře rozpoznávala divoké, úzkostné zmítání a svíjení všeho, co bylo slabší než živly. Žluté klikatiny blesků zhášela tma, rachot roztřásal zemi, ale uvnitř v domě nikoho neprobudil; pěti ustrašenými smysly jsem vnímala předbouřkové, zdmi uchráněné teplo domu a jeho ticho.

Spal tu otec, matka, můj muž, děti, sestra a její dvě děti.

Otec s malým valníčkem zastavil těsně u schodů. – Nasedat!

Jsme navlečené. Neohrabané jako mroži. Matka nové tepláky, první, které si v životě pořídila. Zvlášť pro tenhle účel. Otec začal jezdit pro mléko po obědě. Léta jezdil ráno, a to ona s ním nemohla jet, po ránu jí bylo nejhůř. Polehávala, brala prášky a krotila záchvat. Ale po obědě si troufla, už byla zima, koupila si tepláky a pod kabát ušila chalát. Sedly jsme na prkno, položené přes vůz. Otec nikdy neměl dost trpělivosti přibít zespodu napříč na správném místě prkýnko, aby to s námi nemohlo spadnout. Když jsme jeli minule na starý hřbitov, v zatáčce prkno sjelo a vyklopilo nás do vozu.

Polštáře nahřáté na kamnech. Teplou stranou navrch a přes nohy deku. Je prosinec, ale což se dřív nejezdilo na saních celou zimu?

Od školy se nám smáli kluci. Matka po betonové zídce kolem schodů přešla jako provazolezec do odklopené korby. Vymyslela jsem to já, zeď byla v jedné rovině s vozem, nenamáhalo ji to tolik. Beranice, rukavice z kůže, prsty zabořené do měkké králičiny. Tak jsem chodila dřív sama do polí. Teď už tak daleko nedojdu, žádné půldenní cesty po zaváté a zmrzlé oranici, pořád rovně, jak se mi zlíbí, jako Ježíš po vlnách, které napřed učinil nehybnými. Nebylo snadné přejít na druhý břeh. Přede mnou celý záliv za lesy ukrytého moře, hladina bílá, ledová tříšť. Ledový sníh. A zajíci, hlídkující, panáčkující, hledající bezpečný úkryt, domorodci té pustiny. Já cizinec. Vetřelec.

Který s nimi chce žít v míru. To oni nevědí. Averze k celému lidskému rodu.

– Ty cesty jsou moje největší radost, řekla matka. Hodina tam a hodina zpátky. Jedou spolu, i když je studený vítr nebo padá sníh s deštěm. Otec musí, matka chce.

Vůz je starý, omšelý jako dna lodí. Dnes ráno v něm otec vozil hnůj, pak uhlí, vnitřek korby je černý od mouru. Vzadu za námi drkotá dvanáct konví, koš s rohlíky a chlebem. A nákup pro ženské z Lišek. Máslo, tvaroh a maso se veze na vesnici.

Přes město lidé koukají, někteří s pochopením. Stará Sedláčková, už léta stůně. Starý ji vozí ven. A dneska tu má dceru, z Prahy. Taková divná existence, něco vyštudovala, ale nedělá nic, nebo dělá? Že sem tak může jezdit.

Za městem je sídliště. Na našich bývalých polích, dědových a ba-

biččiných. Vojáci za ně zaplatili na dané poměry slušně, postavili jsme si barák. Otec na těch polích kdysi zakládal sad. Velkoryse, jak jinak. Pásy jabloní a třešní se táhly přes celé pole, pět set metrů, jeden vedle druhého. Mezi nimi na úzkých pruzích orat, sít, otáčet se s koněm. Babička otci nikdy neodpustila, že jimi zničil pole. Sadařství otec nerozuměl, řezat stromy ho nebavilo, ani hnojit, stříkat a bílit vápnem. Jablka červivěla, ale na podzim jsme jich přece sklidili dost – pro vlastní potřebu, ne na výdělek. Třešně se vedly, ještě teď sem tam nějaká stojí mezi otlučenými baráky na sídlišti, odrbaná kluky. Pole už nemáme, kůň otci zůstal. Vozí s ním smetí z města, dříví, uhlí, písek, a každý den mléko z Lišek, vesnice o šesti číslech, mlékárna se nechce zdržovat oklikou pro pár konví.

Za sídlištěm vedou k silnici tři příčné cesty. U té prostřední kůň sám od sebe přejde přes vozovku na nesprávnou stranu. Je tak zvyklý, kulhá, a tady přestává provoz, zamíří si to na měkkou krajnici. Letos jsme neměli dobrý rok. Matka na jaře dlouho ležela v nemocnici, to nebylo tak zvláštní, byla tam už dobře podvacáté, jenže tentokrát to bylo jiné. Ještě než odjela, kůň Bobík, nejlepší, jakého jsme kdy měli, mladý, stoprocentní, jak říkal otec, všemu zvyklý, čekat, stát pod transportérem, potkávat vozy s jeřábem i žrát v zimě slámu, přitom pěkný, kulatý a vzhledný, děti mu sedaly na hřbet i padaly pod kopyta, nelekal se, nikoho nezranil, stoprocentní kůň, to otec neřekl o žádném jiném, už stál v maštali se zlámanou nohou, ale otec to nevěděl, ještě mu mazal kotník černou mastí, prováděl ho po dvoře a věřil zvěrolékaři, že je to jen zaskočená krev.

Jak se u nás řeklo, že kůň kulhá, už jsem věděla, že je zle. A pokaždé zatím bylo. Ale otec mi telefonoval do Prahy bezstarostně, to přejde, nemysli na to, pusť to z hlavy, dneska mi řekl řezník Mřenka, abych mu zkusil zvednout zdravou nohu, jestli bude stát na té bolavé, kost není zlámaná, a stál, jak pěkně! Otec nedokázal podávat špatné zprávy. Bobík kulhá, za týden budu jezdit.

Kůň přešel na nesprávnou stranu. Ne Bobík, ten nový. Rajka. Už zase kulhá.

– Tuhle tady takhle jedu, řekl otec, – a přede mnou esenbák. Pane Sedláček, jak to jedete, neznáte předpisy? Jak chce kobyla, povídám mu. Bolí ji nohy.

– A von?

– Nic. Smál se.

Z pravé strany, za sídlištěm, poslední výběžek města. Továrna. Z levé, ještě kus cesty, nový hřbitov. A pak už jen pěkná, rovná silnice, na Lišky z ní za hájkem odbočuje jílová polní pěšina. Silnice sama znenadání končí v lese. Nad řekou. V těch místech měla stát přehrada, v plánech se našly chyby, stavět se nezačalo. Ale silnice zůstala, ponejvíc pro potřeby mého otce. Stěží tu přejede něco jiného než on s koněm. Ve dvou ze šesti baráků ve vsi bydlí stařeny, které do města nechodí. Ostatní vesničané málokdy.

Z továrny vyjela proti nám motorka. Starý, rovný muž, v pohledu tupé, vyčkávavé nepřátelství, předem zahrnující všechno. Po válce u nás na silvestra popíjel a vyprávěl o Buchenwaldu. Jak jen tak tak odtud vyvázl. Šťastný a kamarádský. Ale začalo se mu příliš dobře vést. Jeho dcera chodila se mnou do školy, byla starší, propadala, až se nakonec dostala do naší třídy. Potom rychle vystudovala, rychleji než my ostatní, stala se ředitelkou školy. Její bratr kapitán, major, podplukovník. Dávno s námi nemluvili. Jen jejich maminka nebyla pyšná, taky se těšila z úspěchu dětí, to určitě. U ní to procházelo. Už dva roky je mrtvá, s tou jsem se bavívala často, potkávaly jsme se v polích, trhala vnukům léčivé byliny do školy na sušení, vytahovala z košíku mateřídoušku, abych se podívala, jak špatně se trhá, i s kořeny. Pak šla na operaci, po ní bledší než dřív stála mezi vrátky s háčkováním v ruce, ukazovala mi, jak už pokročila. Snad ta operace pomůže, říkaly jsme. To víte, ze začátku je po ní člověk slabej.